HİKÂYELER

Taciser Belge

I.

Merdivenin son birkaç basamağını ondan önce çıkıp anahtarı kilide soktum. Kapıyı açtım onu içeri aldım. Bunları yaparken her zaman yaptığım şeyleri yapıyordum. Ama ışığı yakıp onu içeride karşımda görünce biraz farklı göründü her şey. Bunu kafamdan sildim. Tam oturacakken ona evi gezmeyi önerdim. Bilmediği geçmişimin kapılarını mı açıyordum? Ama odaların boş olduğunu biliyordum. Gene de inatla tek tek kapıları yavaşça açtım, kapattım. Yanına sokuldum. Uzaklaştım. Konuştum. Çok kolaydı. Gene konuştum.

Beş altı cümle bütün anlatmak istediklerime yetecekti sanki ama bunları özellikle söylemedim. Onları söylemeden de konuşulabiliyordu işte. Beni istiyordu. Ben de istiyordum. Şimdi bir şey yapmamız gerekiyordu.

Bütün mesele dışımıza dönmemekti. Tıpkı birkaç saat önce lokantada yaptığımız gibi. Pek iyi tanışmıyorduk. Durmadan o konuşmuştu. Anlattıkları ne bana ne de kendisine ilişkindi. Ama bütün söylediklerinin içine beni de koymuştu sanki. Cümleleri gözlerimin içinde, omuzlarımda, bileklerimde bitiyordu. Şimdi bunu ben tamamlayacaktım. Evin içine sokmaya çalışıyordum onu.

Koridorun ucunda belimden yakalayıp öptü beni. Hafifçe sarsıldım ve karşılık verdim.

Salona geçtiğimizde yeniden yüzyüze oturduk. Lokantadaki gibi. Şimdi ona dikkat etmeye başlıyordum. İşime gelmedi bu. Ayrıntılardan uzaklaşmaya çalıştım. Ufak ufak her şey gözüme çarpıyordu. Yüzü, elleri, ayakkabıları, iskemleye bıraktığı paltosu.

Gözlerimi kıstım. Dışıma dönüyordum. İstemeye istemeye sorular sormaya başladım. O cevap veriyordu artık. İçimden bir kitap okumaya ya da film seyretmeye başladım. *Kadın adamı içeri aldı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. İkisi de susuyorlardı. Kadın arkasını dönüp kedi kadar*

yumuşak hareketlerle odanın öbür ucuna gitti. Oturduğu koltuktan dalgın gözlerle onu seyreden biri olduğunun farkındaydı. Sessizce döndüğünde elinde serin bir içkiyle dolu buğulanmış iki kadeh vardı...

* * *

TİYATRO OKUMAK

AÇAR/ *İkna Etme Estetiği ve Brecht,* ADAMOV/ *Son Röportaj,* ARTAUD/ *Vahşet Tiyatrosu-İkinci Manifesto,* BRECHT/ *Galilei'nin Yaşamı Üzerine Notlar,* BROOK/ *Weiss'ın "Marat'nın Zalimane Katli"ne Giriş,* COPEAU/ *Moliere'in Sesi,* GROTOWSKY/ *İlkeler,* GÜREL/ *Araçlarını Arayan Tiyatro,* IONESCO/ *Yine Avant-Garde Tiyatro Üzerine,* MEYERHOLD/ *Yeni Biçim Arayışları (1902-1907) : Doğalcı Tiyatro ve Halet-i Ruhiye Tiyatrosu, Stilize Tiyatro'da İlk Girişimler, Tiyatro Stüdyosu, Stilize Tiyatro,* MOLIERE/ *Misanthrope'a Giriş.*

MİMESİS

Tiyatro Çeviri ve Araştırma Dergisi

büo
boğaziçi
üniversitesi
oyuncuları

II.

Penceresine bir at kestanesi ağacının dallarının uzandığı odamda geçirdiğim birkaç günden sonra yavaş yavaş içimi bir kaygının kapladığını farkettim. Vakit öğlene yaklaşıyordu. O sabah da hâlâ odadan dışarı adım atmamıştım. Kimsenin beni rahatsız edeceği yoktu. Bu durumdan yararlanabilirdim biraz.

Kapısı kapalı odamda bile evdeki yatışmış havanın nefesini duyabiliyordum. Olağan hayatamızda alışık olduğumuz ve her nasılsa kesintiye uğrayıp yeniden kavuştuğumuz bir sükunetin geri gelmesi değildi bu. Çünkü sürekli küçük pazarlıklar, hergün yeniden kurulup bozulan dengeler, zararsız denilen yalanlar arasında oldukça gergin ve hareketli kıldığımız bir ortamda yaşıyorduk. Sükunet, bu sürekli didinmenin ortasında yön saptama, taktik değiştirme gibi amaçlarla ya da bezginlik, yorgunluk gibi zorunlu sebeplerle ortaya çıkan geçici durgunluk ve ateşkes anlarıydı sadece. Yerleşik bir uyum ve huzur bildiğimiz bir şey değildi. Şimdi içerden, salonla mutfak arasında düzenli gidiş gelişlerin tıkırtısını duyuyordum. Birisi radyonun düğmesini çevirmiş, sesi ayarlamıştı. Annemin alçak gönüllü bir ses tonuyla teşekkür ve iyi dileklerle son bulan telefon konuşmasının bazı parçalarını işitiyordum.

Sağ elimi pikenin altından çıkartıp yüzüme yaklaştırdım. Parmağımdaki altın yüzüğü seyrettim. Çok cansızdı. Yavaş yavaş onun yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Birdenbire kafamda beliren resmi de cansızlaşmıştı. Yüzükleri takmak için verdiğimiz daveti izleyen günlerdeki hali tuhaflaşmıştı. Hayır, tuhaflaşmamıştı, babacanlaşmıştı.

Evet, herkes rahatlamıştı!

Mutfakta biri tabakları dolaba kaldırıyordu.

Kalktım, perdelerin arasından dışarı baktım. Yeniden yatağıma uzandım.

Asla kavuşamayacağımı bildiğim bir sükunet özlemini artık bir umut olarak da elimden kaçırmış olduğumu anlamıştım. Pikeyi başımın üzerine çektim. Gözlerimi yumdum.

Kestane ağacının dibinde kocaman bir kamyonun altında ezildiğimi ve babamın bana uzanan kolları arasında öldüğümü hayal ettim.

* * *

III.

Bir sürü mutsuz gün geçmişti aşksızlıktan. Sessizlikten boğazım kurumuştu. Çöl gibiydi her yer. İnsanlar konuşarak çevrelerindeki gürültüye katılıyordu. Kendi sesini duymak isteyen yoktu. Başım uğuldamaya başlamıştı. Koşarak birtakım gölgeli yollardan geçtim. Demir parmaklıklı kapının önünde durdum. Salonun ışıkları bahçeye vurmuştu. İçerisi sıcak ve kalabalıktı. Bütün tabaklar, kadehler masaya, sehpalara, çıkıntısı olan her türlü eşyanın üzerine yayılmıştı. Herkes ya müziğe ya yanındakine uymuştu.

Kimseye görünmeden yukarı süzüldüm. Soyunup yatağıma yattım. O anda kalbimin gürültüsüne boğuldum. Isınan davarlar hafifçe çatırdadı. Esrarında kulaklarımı diktim ve hemen kendi sesimi dinlemeye başladım. Arka bahçeye bakan odanın önündeki holde genç ve güzel bir kadın yatalak bir ihtiyara sırf canı çekti diye mangalda balık pişiriyordu. Tam o sırada kocası ona hiç bakmadan şapkasını alıp çıkıp gitti.

Şimdi yanımda sevdiğim biri vardı. Sessizce karanlıkta yattığım odaya girmişti. Dayanamayıp onu öptüm. Alnındaki teri elimle silip yüzüne baktım. Sımsıkı sarılıp gene öptüm. Saatler geçti. Ayağa kalktım. Verebileceğim her şeyi ona bırakmıştım. Birdenbire havaya çizilmiş dikey bir çizgi gibi yapayalnız asılı kaldım. Bir şey için yalvarmak istedim. Ama boğazımdan hiç ses çıkmadı.

Kendi köşesinden beni izliyordu. Gitmemi istemiyor gibiydi. Sonra bakışları yumuşadı, sanki gitmesem benim için de daha iyi olurmuş gibi, sanki hiç gitmeyebilirmişim gibi baktı bana.

Menzili kazanmış küçük bir komutan edasıyla ona gülümsemeden toparlanmaya çalıştım. Son kozumu oynamadan oradan ayrıldım ve kırmızı rujumu sürerek asaletle bir fotoğraf albümüne çekildim.

IV.

Daha pek küçükken içimde saf bir sıcaklık olarak duyduğum şeyi paylaşacak kucaklar ararken dünyanın bana hain gözlerle baktığını seziyordum. Buna karşılık ben de ayışığında saklambaç oynamayı öğrendiğim yaştan itibaren, geceleri deliksiz uyumaktan vazgeçtim ve ertesi gün gerçekleştireceğim planları kurmaya başladım. Böylece hayat diye önüme serilen yollardan kaçmayı zahmetsizce öğrendim. Artık koşa koşa kendi izimi sürüyor ve hazdan tıkanır gibi oluyordum.

Hatırlıyorum, o zamanlar nereye gidecek olsam ya bir tramvay ya bir otobüs mutlaka gelir beni alırdı. Acıktığım zaman önümde yemek dolu bir tabak, yorulduğum zaman uyuyabileceğim bir yatak olurdu. İşe bunun için bir gün Erenköy'de Ethem Efendi caddesinden İstasyon sokağına doğru elimde bana ısmarlanmış bir kâse yoğurtla giderken, önümden kahverengi mantolu bir kadının geçtiğini görünce çok şaşırdım: "Acaip", dedim, "Ben anneanneme iftara gidiyorum. Peki bu kadının ve sokaktaki öbür insanların burada işi ne?"

Sonra anladım, yani, yolda rastladığım bütün insanlar ve bizim evdekiler ve bize uğrayan sütçü, sucu, yoğurtçu, karşıki apartmanın kapıcısı, elektrik, su, havagazı tahsildarı, alt kattaki kiracılarımız ve komşularımız, ben orada yokken birbirleriyle... tam anlayamamıştım galiba, benim anlayamadığım bir şeyler yapıyorlardı.

Bir keresinde cesaretimi toplayıp ayaklarımın ucuna basa basa onların oturduğu odaya girdim. Oturmuş konuşuyorlardı. Maksadım onlar gibi oturup onlar gibi konuşmaktı. Usulca iliştim bir kenara. Sonra arkama yaslanıp bacaklarımı uzattım. Sonra içim daraldı gene büzüştüm. Ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim. Nutkum tutulmuştu sanki. Onların en yaşlısı beni çağırdı yanına. Yanakları buruş buruş bir kadındı. Elimi avucunun içine aldı ve taa gözlerimin içine baktı: "Haydi git, sen içeride oyuncaklarınla oyna," dedi.

Sendeleyerek çıkıp merdiven altındaki yüklüğün oraya gittim. Kediyi arıyordum ama bulamadım. Arka sofaya geçtiğimde babamla karşılaştım. Beni farketmemişti. Koşarak bahçeye çıktım. O gece eve döndüğümü kimse görmedi.

Yıllar geçmiş yetişkin bir kız olmuştum. Bir gün halam bana, "Al, Ahsen bu iki gümüş horoz senindir, kızım", dedi. O gün tesadüfen sofrayı ben kurmuştum. Birisi, "Kaşıklar, kaşıklar unutulmuş," dedi. O zaman anladım artık işlediğim suçlar hiçbir zaman affolmayacaktı.

Daha sonra, sarımtırak bir sonbahar günü içimden binlerce ıslık çalarak

başımdaki gündelik dertleri kovalamaya çalışırken peşimde yakışıklı bir gölge belirdi. Hemen planlarımı ona da uyguladım ve her şey istediğim gibi oldu. Ama daha sonra kaçınılmaz olarak ben bir adamı sevdim.

Okullar, üniversiteler, akıl mantık hiçbir şey para etmemiş ben aşkımdan hapsi boylamıştım. Ama bir gün başımı kaldırıp sevdiğim adamın yüzüne bakınca donakaldım. Bana onlar gibi bakıyordu ve onlar gibi konuşuyordu benimle. Sanki bütün dünyanın zembereği onun gözlerinin içinde toplanmış ve bana bakarken boşalıvermişti. Ne kadar derin bir kuyunun içine düşmüş ve nasıl da bir kertenkele gibi yapışıp kalmıştım. Artık tahliye edilmiştim.

Kara kanatlı perdeli bir kuş gibi kuşku gerildi içimde. O zaman anladım, artık her an her yerde küçük bir sessizlik olacaktı.

"Ahhhsenn, Ahhsennnn", fanila donlu, sıska bacaklı bir oğlan çocuğunun tiz sesiyle uyandım. Belimden aşağısı çırılçıplaktı. Ya fena halde dövülmüştüm ya da istemediğim halde ameliyat edilmiştim. Güçlükle kalkıp çocuğa bir kaşık su verdim. Yeniden uyudum. Gözlerimi açtığımda artık ben yapayalnızdım.

Giyinip sokağa çıktım. Çarşının içinden geçip mezarlığa daldım. Sessizliğin cevabını dinlemek için bir servi ağacının dibine taşın üzerine çöktüm. Dışarıda söz ve eylem sonsuz hamlelerini tekrarlıyordu. Yanımdan, kumral saçları dalga dalga omuzlarına dökülen beyaz tenli, zümrüt gözlü bir kadın geçti. Rüzgârdan uçuşan inceccik elbisesinin eteğini eliyle hafifçe tutarak tenha bir Boğaz iskelesinden vapura atlayıp uzaklaştı.

